

robert
harris
index
hrůzy

FLEET

Robert Harris

Index hrůzy

robert
harris
index
hrůzy

Copyright © Robert Harris, 2011
Translation © Pavel Kaas, 2014

ISBN 978-80-7473-208-9 (PDF)

Toto dílo je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou tvorem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Věnováno mé rodině: Gill, Holly, Charliemu, Matildě a Samovi

Poděkování

Rád bych poděkoval všem, jejichž velkoryse poskytnuté znalosti umožnily vznik této knihy – v první řadě Nevillu Quieovi ze Citi, který přišel s mnoha užitečnými návrhy a poznatky a který mi společně s Cameron Smallovou trpělivě pomáhal prokousat se labyrintem shortů a mimopeněžních opcí; Charlesi Scottovi, někdejšímu pracovníkovi Morgan Stanley, který posoudil koncept, přečetl rukopis a seznámil mě s Andrem Sternem z Oxford Asset Management; Elimu Ledermanovi, bývalému generálnímu řediteli Turquoise, a Davidu Keetlymu a Johnu Mansellovi z Polar Capital Alva Fund, kteří mi poskytli užitečné poznatky; Ledě Bragové, Miku Plattovi, Pawlovi Lewickému a algoritmickému týmu z BlueCrest za jejich pohostinnost a za to, že jsem s nimi směl strávit den a mohl je sledovat v akci; Christianu Holzerovi děkuji za jeho rady týkající se VIX; Lucii Chaumetonové za ověřování faktů; Philippu Jabrovi z Jabre Capital Partners SA za to, že se mnou podělil o své znalosti finančních trhů; dr. Ianu Birdovi, šéfovi projektu Large Hadron Collider Computing Grid Project, za jeho doprovod a postřehy při mých dvou návštěvách v CERNu v 90. letech 20. století; Ariane Koekové, Jamesi Gilliesovi, Christine Suttonové a Barbaře Warmbeinové z tiskového oddělení

CERNu; dr. Bryanu Lynnovi, akademickému fyzikovi, který pracoval jak v Merrill Lynch, tak v CERNu, a který mi laskavě popsal své zkušenosti s přechodem mezi těmito odlišnými světy; Jean-Philippu Brandtovi ze ženevské policie za to, že mi umožnil prohlídku města a zodpověděl mé dotazy týkající se policejní práce a postupů; dr. Stephenu Goldingovi, radiologickému konzultantovi nemocnice John Radcliffe Hospital v Oxfordu, za informace o vyšetřeních mozku a za seznámení s profesorem Christophem Beckerem a dr. Minervou Beckerovou, kteří mi ochotně zařídili prohlídku Radiologické kliniky Univerzitní nemocnice v Ženevě. Nikdo z nich samozřejmě není zodpovědný za nesprávná fakta, pomýlené názory a barbarské úlety fantazie, které z toho vyplynuly.

Konečně zvláštní dík patří Angele Palmerové, která mi nezištně dovolila vypůjčit si koncepci jejího ohromujícího uměleckého díla a vydávat ji za tvorbu Gabrielle Hoffmannové (originály si můžete prohlédnout na angelaspalmer.com), a také Paulu Greengrassovi za moudré rady, přátelství a za upozornění na body doplňování likvidity (BDL).

Robert Harris
11. 7. 2011

Naučte se ode mne, a nepostačí-li vám mé rady, tak snad vám bude poučením můj příklad, jak nebezpečné je získat vědění a oč šťastnější je ten, kdo věří, že jeho rodné město je svět, než ten, kdo se snaží stát se větším, než je v jeho silách.

Mary Shelleyová, *Frankenstein* (1818)

Doktor Alexander Hoffmann seděl u krbu ve své ženevské pracovně. V popelníku vedle něj ležel zpola dokouřený doutník, lampu měl nakloněnou přes rameno a listoval v prvním vydání díla Charlese Darwina *Výraz emocí u člověka a u zvířat*. Viktoriánské stojací hodiny v hale odbíjely půlnoc, ale Hoffmann je nevnímal. Nevšiml si ani, že krb téměř vyhasl. Veškerá jeho pověstná pozornost byla soustředěna na knihu.

Věděl, že byla vydána v Londýně roku 1872 v nakladatelství John Murray & Co. nákladem sedmi tisíc výtisků ve dvou sériích. Věděl i to, že druhá série obsahovala na straně 208 tiskovou chybu, překlep „ketřý“ namísto zájmena „který“. Protože svazek v jeho rukou tuto chybu neobsahoval, předpokládal, že musí pocházet z první série, což významně zvyšovalo jeho hodnotu. Obrátil knihu a zahleděl se na hřbet. Vazba byla v původním zeleném plátně se zlaceným písmem

a konce hřbetu se třepily jen nepatrně. Na knižním trhu se tomu říká „výborná kopie“ a cena tohoto výtisku se musela pohybovat někde kolem patnácti tisíc dolarů. Kniha na něj čekala doma, když se toho večera chvilku po desáté vrátil z kanceláře poté, co newyorské finanční trhy uzavřely obchodování. Zvláštní na tom bylo jen jedno. Doktor Hoffmann sice sbíral první vydání vědeckých děl, tuto knihu si na internetu skutečně vyhledal, a měl dokonce v úmyslu ji koupit, jenže si ji nikdy neobjednal.

Ze všeho nejdřív ho napadlo, že v tom má prsty jeho manželka, ta to ale popřela. Nejdřív jí nechtěl věřit, a když chystala v kuchyni stůl, chodil za ní a strkal jí knihu pod nos.

„Vážně jsi mi ji nekoupila?“

„Ne, Alexi. Je mi líto. Já to nebyla. Co ti mám říct? Třeba máš nějakou tajnou ctitelku.“

„Jsi si tím naprosto jistá? Nemáme výročí nebo tak něco? Nezapomněl jsem ti něco dát?“

„Prokristapána, já to nekoupila, chápeš?“

Balíček přišel bez jakékoliv zprávy, jen se záložkou nizozemského knihkupectví: Rosengarden & Nijenhuis, antikvární vědecká & lékařská literatura. Založeno 1911. Prinsengracht 227, 1016 HN Amsterdam, Nizozemí. Hoffmann sešlápl pedál odpadkového koše a vylovil bublinkový obal a silnostěnnou hnědou obálku. Adresa natištěná na nalepeném štítku byla naprosto správná: „Dr. Alexander Hoffmann, vila Clairmont, 79 Chemin de Ruth, 1223 Cologny, Ženeva, Švýcarsko.“ Zásilka byla odeslána kurýrem z Amsterdamu předešlého dne.

Povečřeli rybí roládu se zeleninovým salátem, kterou ještě před odchodem připravila hospodyně. Gabrielle pak zůstala v kuchyni, odkud na poslední chvíli nervózně vyřizovala telefonické hovory ohledně své zí-

třetí výstavu. Hoffmann se se záhadnou knihou přesunul do pracovny. Hodinu nato, když nahlédla do dveří, aby mu oznámila, že si jde lehnout, ještě stále četl.

„Neponocuj, zlato,“ řekla. „Počkám na tebe nahoře.“

Když neodpověděl, na okamžik zůstala stát na prahu a zkoumavě ho pozorovala. Na svých dvaadvaceti vypadal pořád ještě mladě a byl pohlednější, než se domníval, což jí u mužského připadalo stejně přitažlivé jako ojedinělé. Už dávno jí došlo, že to není tím, že by byl skromný. Naopak – byl svrchovaně lhostejný ke všemu, co ho intelektuálně nezaujalo. Touto vlastností si u jejích přátel vysloužil pověst naprosto arogantního hrubce – a i to se jí vlastně docela líbilo. Jeho mimořádně chlapecký obličej se skláněl nad knihou, brýle měl posunuté do hřívky hustých světle hnědých vlasů a jejich skla odrážející světlo ohně z krbu jako by na ni varovně blikala. Zнала ho dobře, takže nemělo smysl ho vyrušovat. S povzdechem zamířila po schodech nahoru.

Hoffmann už léta věděl, že *Výraz emocí u člověka a u zvířat* byl jednou z prvních knih, které byly tištěny s fotografiemi, nikdy předtím je však neviděl. Monochromatické desky zachycovaly viktoriánské umělecké modely a chovance blázince v Surrey v různých emočních stavech – ve smutku, zoufalství, radosti, vzdoru i strachu –, protože toto měla být studie Homo sapiens jakožto živočišného druhu s instinktivními reakcemi zvířete zbaveného masky společenských konvencí. Jelikož ti blázni byli fotografováni, narodili se už ve věku vědy, šilhající oči a křivé zuby jim však propůjčovaly vzhled potouchlých, pověřivých středověkých nevolníků. Hoffmannovi připomínali noční můru z dětství – postavy zloduchů ze staré pohádkové knížky, kteří v noci chodí krást děti z postýlek a unášejí je do lesa.

A to nebylo vše, co jej zneklidňovalo. Knihkupecká záložka byla u stránky věnované strachu, jako by ho odesílatel chtěl upozornit speciálně na ni:

Vylekaný člověk stojí zpočátku jako socha bez hnutí a dechu nebo se skrčí, jako by chtěl instinktivně uniknout tomu, aby byl upozorován. Srdce bije rychle a prudce, takže vzrušeně buší a naráží na žebra...

Hoffmann měl ve zvyku při přemýšlení naklánět hlavu na stranu a hledět do prázdna, a učinil tak i nyní. Je to náhoda? Ano, uvažoval, musí být. Na druhou stranu fyziologické účinky strachu tak přímo souvisely s projektem VIXAL-4, na němž se nyní podílel, že mu to připadalo jako náhoda skutečně podivná. VIXAL-4 byl přísně utajován. Tohle tajemství znali pouze členové jeho výzkumného týmu, a přestože se postaral, aby byli dobře zaplacení – nástupní plat byl 250 tisíc dolarů ročně a mnohem více činily bonusy –, bylo určité nepravděpodobné, že by někdo z nich utratil patnáct tisíc dolarů za anonymní dárek. Jediný člověk, který si to rozhodně mohl dovolit, věděl všechno o projektu a považoval by to za vtip – jestli to skutečně byl jen drahý vtip –, byl jeho obchodní partner Hugo Quarry. Hoffmann, aniž by pomyslel na to, kolik je hodin, se rozhodl mu zavolat.

„Nazdar, Alexi. Jak je?“ Pokud Quarry spatřoval cokoliv nepatřičného na vyrušování po půlnoci, jeho dokonale způsoby mu v žádném případě nedovolovaly dát to jakkoliv najevo. Kromě toho už byl zvyklý na to, jak se Hoffmann – „šílený profesor,“ jak mu říkal – chová. Oslovoval ho takto i před lidmi. K Hugovu osobnímu kouzlu patřilo mimo jiné i to, že s každým mluvil stejně v soukromí i na veřejnosti.

Hoffmann, stále ještě začtený do popisu strachu, roztržitě pozdravil: „Jo, ahoj. Tys mi koupil knihu?“

„To sotva, kamaráde. Proč? Měl jsem?“

„Někdo mi zrovna poslal první vydání Darwina a já nevím kdo.“

„To vypadá na docela drahou legraci.“

„To taky je. Napadlo mě, když víš, jak důležitý je Darwin pro VIXAL, žes to mohl být ty.“

„Sorry, já to nebyl. Nemohl to být klient? Pozornost jako poděkování, ke které prostě jen zapomněli přiložit vizitku? Pámbůví, že jsme jim vydělali spoustu prachů, Alexi.“

„Jo, možná. Oukej. Nezlob se, že jsem tě rušil.“

„To nic. Uvidíme se ráno. Máme před sebou velký den. No, vlastně už dneska. Měl by sis jít lehnout.“

„Jasně. Už jdu. Dobrou.“

Když se strach vystupňuje do krajnosti, bývá slyšet hrozný výkřik zděšení. Velké krůpěje potu stojí na kůži. Všechny svaly těla se uvolňují. Naprosté vyčerpání brzy následuje a duševní síly ochabují. Vnitřnosti jsou zasaženy. Svěrači přestávají působit a nezadržují déle výměty...

Hoffmann si zdvihl knihu k nosu a nadechl se. Ucítil směsici pachů kůže, knihovního prachu a doutníkového kouře ostrou tak, že měl pocit, jako by ji přímo ochutnával, se stopou čehosi chemického, snad formaldehydu nebo svítíplynu. Vybavila se mu laboratoř z devatenáctého století nebo přednáškový sál, a na okamžik zahlédl Bunsenovy kahany na dřevěných lavicích, lahvičky s kyselinou a opičí kostru. Vrátil knihkupeckou záložku na původní stránku a opatrně knihu zavřel. Pak s ní přistoupil k polici a dvěma prsty jí jemně udělal místo mezi prvním vydáním díla *O původu druhů*, které koupil na aukci v Sotheby's v New Yorku za 125 tisíc dolarů, a v kůži vázaným výtiskem další Darwinovy knihy *Původ člověka*, který kdysi patřil T. H. Huxleymu.

Později se snažil vybavit si přesný sled toho, co dělal dál. Na terminálu Bloomberg na pracovním stole si ověřoval nejnovější ceny na amerických trzích: indexy Dow Jones, S&P 500 i NASDAQ vykazovaly sestupné tendence. Přečetl si e-mail od Susumu Takahashiho, burzovního dealera pověřeného noční službou u programového modulu VIXAL-4, který oznamoval, že všechno funguje hladce, a připomínal, že tokijská burza za necelé dvě hodiny znovu otevře po tří denním japonském národním svátku Zlatého týdne. Bylo jisté, že při otevření půjdou ceny dolů, aby se dohonil týdenní pokles na evropských a amerických trzích. Takahashi dále hlásil, že program VIXAL navrhuje short¹ dalších tří milionů akcií společnosti Procter & Gamble v ceně 62 dolarů za akcii, což by jejich celkovou pozici v tomto titulu zvedlo na šest milionů. Hodně velký obchod. Takahashi žádal Hoffmanna o souhlas. Hoffmannova odpověď byla stručná: „Ok.“ Pak odhodil nedokouřený doutník, stáhl nad krbem bezpečnostní roletu z jemného drátěného pletiva a zhasl v pracovní. Zkontroloval, zda jsou v hale zamčené vchodové dveře, a na poplašném zařízení proti vloupání nastavil čtyřmístný kód 1729. (Nápad použít tuto kombinaci mu vnukl historický rozhovor matematiků G. H. Hardyho a S. I. Ramanujana. V roce 1920 přijel Hardy taxíkem s tímto číslem navštívit svého umírajícího kolegu do nemocnice a stěžoval si mu, že je to „poněkud nudné číslo“. Na to Ramanujan reagoval slovy: „Ne, Hardy! Ne, Hardy! To je velice zajímavé číslo. Je to nejmenší číslo vyjádřitelné jako součet objemů dvou krychlí dvěma různými způsoby.“) Dole nechal Hoffmann svítit jen jednu lampu – tím si byl naprosto jist – a pak vykročil po točitém schodišti z bílého mramoru ke koupelně. Sundal si brýle, svlékl se, umyl se, vyčistil si zuby a vzal si na sebe modré hedvábné py-

žamo. Na mobilním telefonu si nastavil budík na půl sedmou a všiml si přitom, že je přesně dvacet minut po půlnoci.

V ložnici s překvapením zjistil, že Gabrielle je ještě vzhůru. Ležela na zádech na pokrývce v černém hedvábném kimonu. Na toaletním stolku se mihotal plamen vonné svíčky, jinak byla v ložnici tma. Ruce měla sepjaté za hlavou s lokty vytočenými do stran a nohy měla zkřížené v kolenou. Jedna štíhlá bílá noha s tmavě červeně nalakovanými nehty opisovala ve vůni prosyceném vzduchu netrpělivé kruhy.

„Panebože,“ hlesl Hoffmann. „Já zapomněl, kolikátého je.“

„V pořádku, Alexi.“ Rozvázala si pásek, rozhrnula hedvábný župánek a vztáhla k němu paže. „Já nezapomenu nikdy.“

Deset minut před čtvrtou ráno Hoffmanna něco probudilo. S námahou se vynořil z hlubin spánku, a když otevřel oči, naskytla se mu přímo nebeská vize jasně rudého světla. Bylo geometricky zformované do jakéhosi grafu s několika vodorovnými čarami a vertikálními sloupci oddělenými širokými mezerami. Graf však neobsahoval žádná data. Sen matematika. Jenže ve skutečnosti to sen nebyl. To si Hoffmann uvědomil, až když na to pár sekund mžoural. Způsobilo to osm pětisetwattových wolfram-halogenových bezpečnostních výbojek, jejichž prudká oslepující záře pronikala mezerami okenních žaluzií. Ta světla měla dost výkonu, aby stačila na menší fotbalové hřiště. Hoffmann už dávno uvažoval o jejich výměně.

Světla se měla po půl minutě zhasnout. Zatímco čekal, až nastavený interval uběhne, přemýšlel, co mohlo narušit infračervený paprsek protínající zahradu, který jejich rozsvícení aktivoval. Usoudil, že to mohla být nejspíš kočka, možná liška nebo jen listí unášené větrem.

Po pár sekundách světla skutečně zhasla a ložnice se ponořila do tmy.

To už však byl Hoffmann úplně probuzený. Natáhl se pro mobil. Přístroj pocházel ze série vyrobené speciálně pro jejich hedžový fond a byl vybaven funkcí šifrování hovorů a e-mailů. Aby neprobudil Gabrielle – tenhle jeho zlozvyk nesnášela snad ještě víc než jeho doutníky –, zapnul ho pod dekou a letmo zkontroloval stránku zisků a ztrát z obchodování na Dálném východě. Tokijská, singapurská i sydneyjská burza byly podle očekávání na sestupu, ale VIXAL-4 už vykazoval nárůst o 0,3 procenta, což podle Hoffmannových propočtů znamenalo, že od chvíle, kdy si šel lehnout, vydělal téměř tři miliony dolarů. Spokojeně telefon vypnul a vrátil ho na noční stolek. A právě tehdy to uslyšel – tichý, těžko identifikovatelný, nicméně podivně znepokojivý šramot, jako by dole někdo chodil.

Díval se na malé červené světelné body detektoru kouře na stropě a opatrně pod příkrývkou natáhl ruku ke Gabrielle. V poslední době, když nemohla po milování spát, mívala ve zvyku sejít dolů do svého studia a pracovat. Dlaň přejela teplé vlnky matrace a konečky prstů se dotkly kůže na boku. Ihned zamumlala cosi nesrozumitelného, překulila se k němu zády a přitáhla si deku těsněji kolem ramen.

Pak se ten zvuk ozval znovu. Nadzvedl se na loktech a nastražil uši. Nebylo to nic výrazného, jen občasné tlumené žuchnutí. Mohlo to být jen topení, na které ještě nebyl zvyklý, nebo dveře chycené průvanem. Zatím byl vcelku klidný. Dům měl skvělé zabezpečení, což byl jeden z důvodů, proč ho před několika týdny koupil. Kromě bezpečnostních reflektorů tu byly třímetrový plot s robustními vraty na elektronické ovládání, ocelově vyztužené vstupní dveře s klávesovým ovládáním vstupu, neprůstředná skla ve všech oknech

v přízemí a alarm proti vloupání s pohybovými čidly, který zapínal pokaždé, než šel spát. Pravděpodobnost, že by veřelec tohle všechno překonal a dostal se dovnitř, byla mizivá. Navíc byl Hoffmann fyzicky ve formě. Už dávno přišel na to, že vysoká hladina endorfinů mu umožňuje lépe přemýšlet. Posiloval. Běhal. A teď v něm začal bujet atavistický instinkt ochrany teritoria.

Aniž by vzbudil Gabrielle, vyklouzl z postele, nasadil si brýle, oblékl župan a nazul trepky. Zaváhal, rozhlédl se pátravě po místnosti, ale nenapadlo ho nic, co by se dalo použít jako zbraň. Strčil si do kapsy mobil a otevřel dveře – nejprve jen na škvírku, teprve pak dokořán. Světlo lampy v přízemí vrhalo tlumený odlesk na patro.

Na prahu zůstal stát a zaposlouchal se. Ale ty zvuky – pokud tu vůbec nějaké zvuky byly, o čemž začínal pochybovat – ustaly. Asi tak po minutě vykročil ke schodišti a začal velice pomalu sestupovat.

Snad to bylo tím, že si před spaním četl v Darwinovi, ale cestou dolů se přistihl, že s vědeckou nezaujatostí zkoumá své vlastní fyzické symptomy. Dech se mu krátil, tep zrychlil na úroveň, která byla až nepříjemná, a pokožka hlavy mu zcitlivěla, až měl pocit, že se mu vlasy ježí jako zvířecí srst.

Došel do přízemí.

Dům byl postaven v roce 1902 jako panská vila pro francouzského podnikatele, který vydělal jmění na uhelném mouru, z něhož vyráběl olej. Celý interiér byl minulým vlastníkem nákladně upraven na zakázku a dům byl ponechán volný k nastěhování. Snad právě proto se v něm Hoffmann nedokázal cítit skutečně jako doma. Po levici měl vchodové dveře a přímo naproti němu se vstupovalo do přijímacího salonu. Napravo od něj vedla chodba dál do nitra domu – k jídelně, kuchyni, knihovně a viktoriánské zimní zahradě,

kterou Gabrielle využívala jako studio. Hoffmann stál bez hnutí jako socha, ruce zdvižené k případné obraně. Slyšet nebylo vůbec nic.

Z rohu haly na něj zamrkalo drobounké rudé oko pohybového čidla. Pokud nebude opatrný, spustí alarm on sám. V Cologny se to jen za tu dobu, co tu bydleli, stalo dvakrát. Honosné domy se za zdmi obrostlými břečťanem bezdůvodně vyděšeně rozkvílely jako hysterické bohaté matrony.

Spustil ruce a prošel halou až tam, kde byl na stěně starožitný barometr. Stiskl západku a barometr se odklopil. Ve výklenku za ním byl skryt ovládací panel alarmu. Pravým ukazovákem už chtěl natukat kód a deaktivovat celý systém, ale najednou strnul.

Alarm už byl vypnutý.

Prst mu znehybněl na půli cesty, zatímco racionální část jeho mysli hledala uklidňující vysvětlení. Možná, že Gabrielle pak sešla dolů, vypnula alarm, a když se vracela do postele, zapomněla ho znovu zapnout. Nebo ho vůbec zapomněl nastavit. Nebo je porouchaný.

Velice pomalu se otočil doleva a zkontroloval vchodové dveře. Svit lampy se odrážel od leskle černého laku. Dveře vypadaly zavřené, nikde žádné stopy po násilném vniknutí. Stejně jako alarm byly i dveře nejmodernější konstrukce a byly ovládány stejným čtyřmístným kódem. Ohlédl se přes rameno a zkontroloval schodiště a chodbu vedoucí do útrob domu. Všude byl klid. Vykročil ke dveřím a zadal kód. Uslyšel, jak západky odskočily. Uchopil masivní mosaznou kliku, stiskl ji a vyšel na potměšlou verandu.

Měsíc nad inkoustově černou plochou trávníku vypadal jako stříbřitě modravý disk vržený obrovskou rychlostí skrz uhánějící masu temného mračna. Stíny vzrostlých jedlí, které oddělovaly dům od silnice, se se šuměním kymácelly ve větru.

Hoffmann udělal pár dalších kroků ke štěrkem vysypané příjezdové cestě – přesně tak daleko, aby narušil paprsek infračervených čidel a zapnul reflektory na průčelí domu. Trhnul sebou, když ho oslnilo jasné světlo, které ho přibilo na místě jako vězně přistiženého při pokusu o útěk. Zaclonil si rukou oči a otočil se do žlutě osvětlené haly. V tu chvíli si všiml páru těžkých černých bot úhledně postavených stranou od vchodových dveří, jako by jejich majitel nechtěl nanosit dovnitř bláto nebo rušit obyvatele domu. Hoffmannovy boty to nebyly a už vůbec nepatřily Gabrielle. Navíc si byl jistý, že tam nebyly, když téměř před šesti hodinami přišel domů.

S pohledem hypnotizujícím boty nahmatl mobil v kapse, málem ho upustil, a hned začal vytukávat 911; vzápětí si však uvědomil, že je ve Švýcarsku, a zkusil to znovu: 117.

Zazvonilo to jen jednou – ve 3:59 podle záznamů ženevské policie, která registruje veškerá tísňová volání a která později poskytla výpis. Ozval se ostrý ženský hlas: „*Oui, police?*“

V tom tichu to Hoffmannovi znělo nesmírně hlasitě. Napadlo ho, že musí být nápadný, když tu nekrytě stojí pod palbou reflektorů. Rychle ustoupil doleva, aby nebyl na očích nikomu, kdo by se díval z haly, a současně pokročil kupředu, aby se dostal do závětrí domu. Telefon si přitiskl až k ústům a zašeptal: „*J'ai un intrus sur ma propriété.*“

Na záznamu zněl jeho hlas klidně, suše, téměř strojevě. Takový je hlas člověka, jehož mozková kůra – aniž by si to uvědomoval – soustřeďuje veškerý svůj výkon výlučně na přežití. Takový je hlas čiré hrůzy.

„*Quelle est votre adresse, monsieur?*“

Řekl jí adresu. Přitom postupoval podél průčelí domu. Z telefonu slyšel tukaní operátorčiných prstů po klávesnici.

„*Et votre nom?*“

„Alexander Hoffmann,“ zašeptal.

Bezpečnostní reflektory zhasly.

„*Okay, Monsieur Hoffmann. Restez là. Une voiture est en route.*“

A zavěsila. Hoffmann stál na rohu domu, osamocený v temnotě. Na první květnový týden bylo ve Švýcarsku neobvykle chladno. Od Lemanského jezera vál ostrý severovýchodní vítr. Slyšel rychle se opakující šplouchání vody o nedaleká mola i drnčení spouštěcích lan o kovové stožáry jachet. Přitáhl si župan těsněji k ramenům. Uvědomil si, že se nezvladatelně třese. Musel zatnout zuby, aby mu přestaly jektat. A přece kupodivu nevnímal paniku. Začínal chápat, že panika a strach jsou něco naprosto odlišného. Panika je morální a nervový kolaps, plýtvání drahocennou energií, kdežto strach, to je síla a instinkt: zvíře, které se ve vás postaví na zadní a celého vás vyplní, ovládne váš mozek i vaše svalstvo. Vtáhl nosem vzduch a podíval se podél domu k jezeru. Někde poblíž jeho zadní části se v přízemí svítilo. Záblesk malebně ozářil okolní keře jako nějakou pohádkovou jeskyni. Počkal zhruba půl minuty a pak se začal nepozorovaně přibližovat. Musel překonat záhon lemující celou tuto stranu domu. Zpočátku si nebyl jist, z které místnosti to světlo vychází. Tudy se procházel naposledy, když je sem vzal na prohlídku makléř z realitní kanceláře. Poté, co se však dostal blíže, si uvědomil, že je to kuchyně. Když se ocitl až na úrovni okna a nakoukl přes hranu rámu, spatřil uvnitř mužskou postavu. Ten člověk stál zády k oknu u středového kuchyňského ostrůvku s žulovou deskou. Pohyboval se bez jakéhokoliv spěchu. Vytahoval nože ze žlábků v řeznickém špalku a ostřil je na elektrické brusce.

Hoffmannovi bušilo srdce tak prudce, že slyšel šum vlastního pulzu. Jeho první myšlenka patřila Gabrielle:

musí ji dostat z domu, dokud se vetřelec zdržuje v kuchyni. A když ji nedostane z domu, musí se alespoň postarat, aby se zamkla v ložnici, než dorazí policie.

Mobil držel ještě pořád v ruce. Aniž by spustil vetřelce z očí, navolil její číslo. Pár sekund nato uslyšel vyzvánění jejího telefonu – příliš hlasitě a příliš blízko, než aby ho měla nahoře. Vetřelec okamžitě vzhledl od nožů.

Gabriellin telefon ležel tam, kde ho nechala, než šla do postele – na široké borovicové desce kuchyňského stolu. Displej svítil a růžové umělohmotné pouzdro vrátilo na dřevě jako nějaký tropický brouk obrácený na záda. Vetřelec naklonil hlavu k rameni a zadíval se na něj.

Několik dlouhých sekund se nehnul z místa. Pak, stále s tím nesnesitelným klidem, odložil nůž – Hoffmannův oblíbený nůž s dlouhou úzkou čepelí, který se výborně hodil k vykostování – a obešel středový pult směrem ke stolu. Přitom se trupem zpola natočil k oknu a Hoffmann ho konečně pořádně spatřil – lysé temeno s dlouhými, řídkými, šedivými vlasy staženými po stranách lebky za uši do mastného culíku, neholené tváře. Na sobě měl odřený hnědý kožený kabát. Vypadal jako tulák. Byl to ten typ muže, který by klidně mohl jezdit s cirkusem nebo s poníky u pouti. Na telefon se díval s úžasem, jako by něco takového viděl poprvé, pak ho zvedl, zaváhal, stiskl tlačítko pro příjem hovoru a přiložil si telefon k uchu.

Hoffmann pocítil, jak mu celým tělem projela křečovitá vlna vražedného vzteku. Zaplavila ho jako příval světla. „Vypadni z mého domu, ty zmetku,“ řekl potichu a s uspokojením zaznamenal, že sebou muž polekaně cukl jako loutka, za jejíž neviditelné drátky někdo shora nepozorovaně škulbl. Rychle otočil hlavu – doleva, doprava, doleva a zase doprava – a pak upřel zrak do okna.

Jeho těkavé oči se na okamžik střetly s Hoffmannovým, neviděly ho však, protože civěl do temného skla. Těžko říci, kdo byl v tu chvíli vyděšený víc. Náhle odhodil telefon na stůl a s překvapivou svižností vyrazil ke dveřím.

Hoffmann zaklel, otočil se a rozběhl se podél zdi stejným směrem, odkud přišel. Klouzal a klopýtal po květinovém záhonu kolem obrovského domu směrem k jeho průčelí. V trepkách to byla úmorná námaha. Podvrtnul si kotník a každý jeho nádech zněl jako vzlyk. Na roh se dostal právě ve chvíli, kdy uslyšel bouchnutí vchodových dveří. Předpokládal, že vetřelec bude prchat k silnici. Mýlil se však. Sekundy mýjely a muž se neobjevoval. Musel se zavřít uvnitř.

Ach Bože, zašeptal Hoffmann. Bože, Bože.

Vyřítíl se k verandě. Boty tam byly pořád – s ohrnutými jazyky, staré, přikrčené, zlověstné. Třesoucími se prsty začal vytukávat bezpečnostní kód. To už řval Gabriellino jméno, ačkoliv jejich ložnice byla na opačné straně domu a nebylo příliš pravděpodobné, že ho uslyší.

Západky odskočily. Rozrazil dveře do tmy. Lampa v hale byla zhasnutá.

Okamžik na prahu lapal po dechu, odhadoval vzdálenost, kterou musí překonat, a zvažoval své šance. Pak vyrazil ke schodišti s řevem: „Gabrielle! Gabrielle!“ Byl v polovině mramorem vydlážděné haly, když dům kolem něj jako by rázem explodoval. Před očima se mu roztančily hvězdy, podlahové dlaždice se zvedly a stěny se od něj prudce rozestoupily do noci.

2

Žrnko na váze rozhodne, který jedinec bude žít a který zemře...

Charles Darwin,
O vzniku druhů přírodním výběrem (1859)

Hoffmann si na nic po tom nepamatoval – žádné myšlenky ani sny nerušily jeho normálně nepokojnou mysl –, až si nakonec jako v mlze, jako když se na konci dlouhé plavby vynoří nízký obzor pevniny, začal pomalu uvědomovat vjem za vjemem – ledovou vodu stékající mu po straně krku a přes záda, studený tlak na pokožce hlavy, ostrou bolest v hlavě, mechanické brebentění v uších, povědomý, nepříjemně pronikavý květinový odér manželčina parfému – a vnímal, že leží na boku s něčím měkkým pod tváří. Ucítil tlak na ruce.

Otevřel oči, spatřil pár centimetrů od svého obličeje bílou plastovou mísu a okamžitě se do ní vyzvracel. V ústech ucítil nakyslou pachutí rybí rolády, kterou měl k večeři. Dávivě se zakuckal a vrhl znovu. Mísa zmizela. Střídavě do jednoho a do druhého oka mu posvítilo prudké světlo. Kdosi mu otřel nos a ústa a přitiskl mu ke rtům sklenici s vodou. Nejprve ji jako vzpurné děcko odstrčil, pak si ji ale vzal a hltavě se napil. Když dopil, znovu otevřel oči a zamžoural do svého nového světa.

Ležel ve stabilizované poloze na podlaze haly se zády opřenými o stěnu. V okně blikal modrý policejní maják jako nepřetržitá elektrická bouře; z vysílačky se ozývalo nesrozumitelné žvatláni. Vedle něj klečela Gabrielle a držela ho za ruku. Usmála se a stiskla mu prsty. „Díky Bohu,“ řekla. Na sobě měla džíny a svetřík. Zdvihl se na předloktí a omámeně se rozhlédl kolem. Bez brýlí měl všechno mírně rozmazané: dva sanitáky skloněné nad brašnou s lesknoucími se nástroji; dva uniformovaní policisty, jednoho u dveří s hlučící vysílačkou u opasku a druhého sestupujícího právě ze schodů; a třetího muže s unaveným obličejem asi tak kolem padesátky v tmavě modré větrovce a bílé košili s tmavou kravatou, který si Hoffmanna soustředěně prohlížel s nezaujatým soucitem. Až na Hoffmanna byli všichni oblečení a jemu náhle připadalo nesmírně důležité vzít si něco na sebe. Jakmile se však pokusil ještě víc nadzvednout, zjistil, že mu na to síla v pažích nestačí. Lebkou mu projela bodavá bolest.

Muž s tmavou kravatou se ozval: „Ukažte, pomůžu vám.“ S nataženou rukou vykročil vpřed. „Jean-Philippe Leclerc, inspektor, policie Ženeva.“

Jeden ze zdravotníků vzal Hoffmanna za druhou paži a společně s inspektorem mu opatrně pomohl na nohy. Na krémové omítce stěny, o kterou měl až dosud opřenou hlavu, zůstalo krvavé mramorování. Další krev byla na podlaze, rozmazaná do šmouh, jako by po ní někdo uklouznul. Hoffmannovi se podlomila kolena. „Držím vás,“ ujistil ho Leclerc. „Dýchejte zhluboka. Nespěchejte.“

„Musí do nemocnice,“ ozvala se úzkostně Gabrielle.

„Ambulance tu bude do deseti minut,“ řekl saniták.

„Trvá jim to.“

„Co kdybychom počkali tady?“ navrhl Leclerc. Otevřel dveře do chladného přijímacího salonu.

Jakmile se Hoffmann usadil na pohovce – lehnout si odmítl –, zdravotník si před něj přidřep.

„Můžete mi říct, kolik vztyčím prstů?“

„Mohl bych dostat...?“ Jak je to slovo? Zdvihl ruku k očím.

„Potřebuje brýle,“ řekla Gabrielle. „Tumáš, zlato.“

Nasunula mu je na nos a políbila ho na čelo. „Jen klid, ano?“

„Teď už moje prsty vidíte?“ zeptal se zdravotník.

Hoffmann pečlivě počítal. Než odpověděl, přejel si špičkou jazyka po rtech. „Tři.“

„A teď?“

„Čtyři.“

„Musíme vám změřit krevní tlak, *monsieur*.“

Hoffmann klidně seděl, zatímco mu vyhrnuli rukáv pyžama, nasadili umělohmotnou manžetu přes nadlokty a natlakovali. Nástavec stetoskopu ho zastudil na kůži. Jeho mysl jako by teď sama po úsecích sestupovala do minulosti. Metodicky zaznamenával zařízení místnosti: světle žluté stěny, pohodlná křesla a pohovky potažené bílým hedvábím, pianino značky Bechstein, hodiny z doby Ludvíka XV., které tiše odtikávaly na křbové římse, i uhlovou krajinku od Auerbacha nad nimi. Na konferenčním stolku před ním stál jeden z prvních Gabrielliných autoportrétů: půlmetrová krychle tvořená stovkou tabulek skla Mirogard, na kterou okopírovala černým inkoustem snímek svého vlastního těla vytvořený magnetickou rezonancí. Celkově to působilo dojmem nějaké podivné, zranitelné, mimozemské bytosti vznášející se ve vzduchu. Hoffmann se na výtvor díval, jako by ho viděl poprvé. Měl pocit, jako by si měl na něco vzpomenout. Jenže na co? Neschopnost okamžitě si vybavit potřebnou informaci pro něj byla naprosto novou zkušeností. Když zdravotník skončil s měřením, zeptal se Hoffmann Gabrielle: „Nemáš dnes

něco mimořádného?“ Čelo mu zbrázdily vrásky, jak se soustředil na pátrání v chaosu paměti. „Já už vím,“ řekl nakonec s úlevou, „máš tu výstavu.“

„Ano, to mám, ale tu zrušíme.“

„Ne, to nesmíme – vždyť je to tvá první výstava.“

„Dobře,“ ozval se Leclerc, který Hoffmanna sledoval z křesla. „To je moc dobře.“

Hoffmann se k němu pomalu otočil a zadíval se na něj. Při tom pohybu mu hlavou projel další záchvěv bolesti. Zamžoural na Leclerca.

„Co je dobře?“

„Že si dokážete vzpomenout.“ Inspektor naznačil zdviženým palcem pochvalu. „A co si například jako poslední pamatujete z téhle noci?“

Gabrielle se do toho vložila: „Myslím, že Alex by měl navštívit lékaře, než bude odpovídat na jakékoliv otázky. Potřebuje odpočívat.“

„Co si pamatuju jako poslední?“ Hoffmann se nad otázkou důkladně zamyslel, jako by řešil matematický problém. „Myslím, že to, jak jsem vešel hlavním vchodem dovnitř. Musel na mě čekat za dveřmi.“

„Musel? Byl tu jen jeden člověk?“ Leclerc si rozeplnul větrovku a s námahou odkudsi zpod ní vylovil notes. Pak se v křesle zavrtěl a vytáhl pero. Po celou tu dobu upíral na Hoffmanna povzbudivý pohled.

„Ano, pokud vím, tak jen jeden.“ Hoffmann si sáhl na zátylek. Prsty nahmatal pevně utažený obvaz.

„Čím mě uhodil?“

„Zatím to vypadá, že hasicím přístrojem.“

„Ježíši. A jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“

„Pěťadvacet minut.“

„Jenom?“ Hoffmann měl pocit, že byl mimo celé dlouhé hodiny.

Když se však podíval k oknu, zjistil, že venku je stále tma, a ludvíkovské hodiny ukazovaly, že ještě není ani

pět. „A křičel jsem, abych tě varoval,“ řekl Gabrielle. „Na to si vzpomínám.“

„To je pravda, slyšela jsem tě. Pak jsem sešla dolů a našla tě tu ležet. Vchodové dveře byly otevřené. A pak už se tu objevila policie.“

Hoffmann se ohlédl po Leclercovi. „Chytili jste ho?“

„Když dorazila naše hlídka, byl už bohužel pryč.“

Leclerc zalistroval v zápisníku. „To je zvláštní. Vypadá to, že prostě vešel vraty a zase normálně odešel. Ale podle toho, jak jsem to pochopil, potřebujete dva různé kódy k otevření vrat a vchodových dveří. Tak mě napadá – byl vám ten člověk nějak povědomý? Předpokládám, že dobrovolně jste ho dovnitř nepustil.“

„V životě jsem ho neviděl.“

„Aha.“ Leclerc si udělal poznámku. „Takže jste si ho dobře prohlédl?“

„Byl v kuchyni. Sledoval jsem ho oknem.“

„Tomu nerozumím. Vy jste byl venku a on uvnitř?“

„Ano.“

„Promiňte – jak se to mohlo stát?“

Hoffmann si všechno začal znovu vybavovat. Zpočátku váhavě, ale jak se mu vracely síly a paměť, zcela zřetelně: jak slyšel nějaký hluk, sešel dolů, objevil vypnutý alarm, otevřel dveře, uviděl boty, všiml si světla, které svítilo z přízemního okna, obešel dům a sledoval vetřelce oknem.

„Dokážete ho popsat?“ Leclerc psal jako o závod. Sotva dokončil jednu stránku, rychle obrátil a začal zaplňovat další.

Gabrielle se ozvala: „Alexi...“

„To je v pořádku, Gabby,“ řekl Hoffmann. „Musíme jim pomoci toho bastarda chytit.“ Zavřel oči. V duchu ho před sebou viděl naprosto zřetelně – snad až příliš –, jak na něj divoce zíral přes jasně osvětlenou kuchyň. „Byl středně vysoký. Neupravený. Věk tak kolem

padesátky. Hubený v obličejí. Temenní pleš. Dlouhé řídké šedivé vlasy stažené do culíku. Na sobě měl kožený kabát nebo snad sako – na to si nedokážu vzpomenout.“ Náhle se do Hoffmannovy mysli vloudila pochybnost. Zarazil se. Leclerc na něj upřeně hleděl a čekal, až bude pokračovat. „Řekl jsem, že jsem ho v životě neviděl, ale když o tom teď přemýšlím, říkám si, jestli je to pravda. Někde jsem ho možná zahlédl – snad jen letmo na ulici. Bylo na něm cosi povědomého...“ Zmlkl.

„Pokračujte,“ vybídl ho Leclerc.

Hoffmann se na okamžik zamyslel a pak slabě zavrtěl hlavou. „Ne. Nevzpomenu si. Je mi líto. Ale abych byl upřímný – víte, já z toho nechci dělat vědu, ale poslední dobou jsem měl divný pocit, že mě někdo sleduje.“

„Vůbec ses mi o tom nezmínil,“ ozvala se překvapeně Gabrielle.

„Nechtěl jsem tě děsit. A kromě toho to nikdy nebylo nic tak přesvědčivého, abych za to dal ruku do ohně.“

„Je možné, že váš dům nějakou dobu sledoval,“ řekl Leclerc, „nebo přímo vás. Mohl jste ho zahlédnout na ulici, aniž byste si to uvědomoval. Netrapte se tím. To se vám vybaví. Co dělal v té kuchyni?“

Hoffmann pohlédl na Gabrielle a zaváhal. „On tam – brousil nože.“

„Panebože!“ Gabrielle si přitiskla dlaň na ústa.

„Dokázal byste ho identifikovat, pokud byste ho znovu viděl?“

„No ano,“ pronesl pochmurně Hoffmann. „Na to si klidně vsadte.“

Leclerc poklepal perem o zápisník. „Musíme vyhlásit ten popis.“ Vstal. „Omluvte mě na okamžik,“ řekl a vyšel do haly.

Hoffmann se náhle cítil příliš unavený, než aby dokázal pokračovat. Znovu zavřel oči a opřel se zátylkem

o pohovku. V tu chvíli se mu připomnělo zranění.
„Promiň. Ničím ti nábytek.“

„Do háje s nábytkem.“

Upřeně se na ni zadíval. Bez nalíčení vypadala starší, křehčí a vyděšená tak, jak ji nikdy předtím neviděl. Ránilo ho to. S vypětím sil se na ni usmál. Nejprve zavrtěla hlavou, ale pak úsměv – jakkoliv letmý a zdráhavý – přece jen opětovala. Na okamžik si Hoffmann dovolil doufat, že to celé přece jen nebude tak vážné. Že to byl jen nějaký starý pobuda, který kódy našel na kousku papíru v odpadcích na ulici, a že se tomu jednoho dne společně zasmějí – jeho ráně do hlavy (hasicím přístrojem!), jeho falešnému hrdinství i její úzkosti.

Leclerc se vrátil do přijímacího pokoje se dvěma průhlednými plastovými sáčky s důkazním materiálem.

„Tohle jsme našli v kuchyni,“ řekl a s povzdechem se znovu posadil. Podal jim k nahlédnutí oba pytlíky. V jednom byla pouta, ve druhém něco, co vypadalo jako černý kožený obojek, k němuž byl připevněn černý golfový míček.

„Co je to?“ zeptala se Gabrielle.

„Roubík,“ odvětil Leclerc. „Je úplně nový. Nejspíš to koupil v sexshopu. U vyznavačů sadomasochistických praktik je to velice oblíbená pomůcka. S trochou štěstí se nám ho podaří podle toho vypátrat.“

„Panebože!“ Gabrielle v hrůze pohlédla na Hoffmanna. „Co s námi chtěl provádět?“

Hoffmannovi se znovu vrátila slabost a v ústech mu vyschlo. „To nevím. Unést nás?“

„Ta možnost tu rozhodně je,“ přisvědčil Leclerc a rozhlédl se po místnosti. „Jste bohatý člověk, to je vidět na první pohled. Musím ale říci, že únosy jsou v Ženevě něco neslýchaného. Tohle je město dbalé zákonů.“ Znovu vytáhl pero. „Smím se zeptat na vaše povolání?“

„Jsem fyzik.“

„Fyzik.“ Leclerc si udělal další poznámku. Pokývl jakoby pro sebe a pak povytáhl obočí. „To jsem nečekal. Angličan?“

„Američan.“

„Žid?“

„Jak to s tím ksakru souvisí?“

„Odpusťte, ale vaše příjmení... Ptám se jen pro případ, že by mohlo jít o rasistický motiv.“

„Ne, nejsem Žid.“

„A *Madame* Hoffmannová?“

„Jsem Angličanka.“

„A ve Švýcarsku žijete jak dlouho, doktore Hoffmannové?“

„Čtrnáct let.“ Vyčerpání ho opět téměř přemohlo.

„Přišel jsem sem v devadesátých letech, když jsem pracoval pro CERN na Velkém hadronovém urychlovači. Byl jsem tam asi šest let.“

„A teď?“

„Teď řídím firmu.“

„Jméno?“

„Hoffmann Investment Technologies.“

„A co ta firma dělá?“

„Co dělá? Dělá peníze. Je to hedžový fond.“

„Výborně. ‚Dělá peníze.‘ Jak dlouho jste tady?“

„Jak jsem řekl – čtrnáct let.“

„Ne, já myslím tady – v tomhle domě.“

„Aha...“ zaraženě pohlédl na Gabrielle.

„Jen měsíc,“ řekla.

„Měsíc? A měnili jste vstupní kódy, když jste se nastěhovali?“

„Samozřejmě.“

„A kdo kromě vás dvou zná kombinaci k alarmu a tak dále?“

„Naše uklízečka,“ ozvala se Gabrielle. „Služka. Zahradník.“

„A nikdo z nich tady nebydlí?“

„Ne.“

„Zná někdo od vás z práce vaše kódy, doktore Hoffmann?“

„Má asistentka.“ Hoffmann se zamračil. Jeho mozek dnes pracuje skutečně líně jako zavirovaný počítač.

„Ano, a ještě náš bezpečnostní poradce – ten všechno kontroloval, než jsme to tu koupili.“

„Dokážete si vybavit jeho jméno?“

„Genoud.“ Na okamžik se zamyslel. „Maurice Genoud.“

Leclerc vzhlédl. „Nějaký Maurice Genoud sloužil u ženevské policie. Myslím, že si vzpomínám, že přešel do privátního bezpečnostního sektoru. Hm...“ Leclercovým obličejem připomínajícím utahaného psa se mihl přemýšlivý výraz. Zahleděl se do nashromážděných poznámek. „Všechny kombinace bude samozřejmě třeba okamžitě změnit. Doporučuji vám nesdělovat nové kódy nikomu z vašich zaměstnanců, dokud nebudu mít možnost je vyslechnout.“

V hale se rozdrnčel bzučák, až Hoffmann nadskočil.

„To bude nejspíš ambulance,“ oznámila Gabrielle. „Otevřu bránu.“

Jakmile byla pryč, Hoffmann řekl: „Předpokládám, že se to dostane do tisku.“

„Je to problém?“

„Snažím se, aby se moje jméno v novinách neobjevovalo.“

„Vynasnažíme se být diskrétní. Máte nějaké nepřátele, doktore Hoffmann?“

„Ne, alespoň o žádných nevím. Rozhodně ne nikoho, kdo by provedl něco takového.“

„Co nějaký bohatý investor – třeba Rus –, který přišel o své peníze?“

„My o peníze nepřicházíme.“ Hoffmann se však přesto pokusil zamyslet nad tím, jestli je na seznamu jeho klientů někdo, kdo by v tom mohl mít prsty. Ale

ne, to bylo něco nepředstavitelného. „Myslíte si, že je bezpečné, abychom tu zůstali, když ten maniak běhá na svobodě?“

„Po větší část dne se tu budou pohybovat naši lidé a večer na to tady můžeme dohlédnout – můžeme třeba na silnici postavit hlídku. Musím ale říci, že podle našich zkušeností podnikají lidé ve vašem postavení raději vlastní opatření.“

„Myslíte najmout ochranku?“ Hoffmann se ušklíbl. „Takhle já žít nechci.“

„Takovýhle dům bude nežádoucí pozornost přitahovat bohužel vždycky. A bankéři nejsou v téhle době nijak zvlášť oblíbení, dokonce ani ve Švýcarsku.“ Leclerc se rozhlédl po pokoji. „Smím se zeptat, kolik jste za to zaplatil?“

Za normálních okolností by ho Hoffmann poslal do háje, ale ani na to neměl sílu. „Šedesát milionů dolarů.“

„No páni!“ Leclerc bolestně zkřivil rty. „Vidíte, a já si už ani nemohu dovolit bydlet v Ženevě. S manželkou jsme se přestěhovali do Francie, těsně za hranice. Je tam všechno levnější. Samozřejmě to znamená, že musím denně dojíždět, ale co se dá dělat.“

Zvenčí sem doléhal zvuk dieselového motoru a do dveří nahlédla Gabrielle. „Je tady sanitka. Půjdu ti nahát nějaké oblečení, co vezmeme s sebou.“

Hoffmann se pokusil vstát. Leclerc přistoupil, aby mu pomohl, ale Hoffmann to mávnutím ruky odmítl. Tihle Švýcaři, pomyslel si žlučovitě. Předstírají, jak jsou k cizincům pohostinní, ale ve skutečnosti nad námi ohrnují nos. Proč by mě mělo zajímat, že žije ve Francii? Musel se sice rozkývat, aby se mu setrvačností podařilo zvednout se z pohovky, ale na třetí pokus to dokázal a vrávoravě se postavil na ručně tkaný koberec značky Aubusson. Z hukotu v hlavě se mu už zase dělalo na zvracení.

Leclerc řekl: „Jen doufám, že kvůli tomuto nepříjemnému incidentu na naši krásnou zemi nezanevřete.“

Hoffmanna napadlo, že inspektor snad žertuje, ale jeho tvář byla naprosto vážná.

„To rozhodně ne.“

Vešli společně do haly. Hoffmann si dával přehnaný pozor na každý krok jako opilec, který se pokouší hrát střízlivého. Dům se najednou hemžil lidmi od záchranné služby a bezpečnostních složek. Dorazili další policisté a s nimi muž a žena od záchranky, kteří dovnitř vtlačili pojízdná nosítka. V konfrontaci s jejich robustně vyhlížejícími stejnokroji si Hoffmann náhle připadal zase nahý a zranitelný, jako invalida. Ulevilo se mu, když spatřil nahoře na schodišti Gabrielle, která mu přinášela kabát. Leclerc si ho od ní vzal a přehodil ho Hoffmannovi přes ramena.

U vchodových dveří si Hoffmann všiml hasičího přístroje zabaleného v umělohmotném pytli. Stačil jen ten pohled a pocítil bodavou bolest. „Budete dělat podobiznu pachatele?“ zeptal se náhle.

„Možná.“

„Tak mě napadá, že byste měl vidět ještě něco.“ Vzpomněl si na to z ničeho nic, jako by měl nějaké zjevení. Ignoroval námitky zdravotníků, že by si měl lehnout, otočil se a zamířil přes halu zpátky ke své pracovně. Terminál Bloomberg na jeho stole byl pořád ještě zapnutý. Koutkem oka zaregistroval červený přísvit. Téměř všechny ceny šly dolů. Trhy Dálného východu musely krváct. Rozsvítil a zapátral v knihovně po knize *Výraz emocí u člověka a u zvířat*. Ruce se mu tráslы vzrušením, když v ní listoval.

„Tady,“ ukázal svůj objev Leclercovi a Gabrielle. Poklepal prstem na stránku. „Tohle je muž, který mě napadl.“

Byla to ilustrace emoce hrůzy – starý muž s očima doširoka rozevřenýma a s bezzubými ústy dokořán.

Obličejové svaly mu slovutný francouzský lékař Duchenne, odborník na galvanismus, stiskl elektrickými svorkami, aby stimuloval požadovaný výraz.

Hoffmann přímo cítil jejich skepsi. Ba co hůř – jejich zděšení.

„Promiňte,“ řekl zmateně Leclerc. „Chcete nám říci, že tohle je ten muž, který byl dnes v noci ve vašem domě?“

„Ach, Alexi,“ hlesla Gabrielle.

„Samozřejmě netvrdím, že je to *přímo* on – ten už je víc než jedno století po smrti. Říkám, že *vypadá* jako on.“ Oba si ho zaujatě prohlíželi. Oni si myslí, že jsem zešílel, napadlo ho. Zhluboka se nadechl. „No a tahle kniha,“ začal pečlivě vysvětlovat Leclercovi, „přišla včera bez jakéhokoliv vysvětlení. Neobjednal jsem si ji, chápete? Nevím ani, kdo ji poslal. Možná je to jen shoda náhod, ale musíte uznat, že je zvláštní, že pouhých pár hodin po tom, co přišla, se tu ukázal muž, který jako by vystoupil z těchhle stránek, a napadl nás.“ Odpovědí mu bylo jen mlčení. „Zkrátka vám nechci říct nic víc než to, že jestli chcete udělat pravděpodobný portrét pachatele, tak byste měli začít s tímhle.“

„Děkuji vám,“ řekl Leclerc. „Budu na to pamatovat.“

Rozhostilo se ticho.

„Tak,“ přerušila ho svižně Gabrielle, „a teď tě odvezme do nemocnice.“

Leclerc je doprovodil ke vchodovým dveřím.

Měsíc zmizel za mračky. Obloha byla téměř temná, ačkoliv do rozbřesku zbývala pouhá půlhodina. Jeden ze zdravotníků pomohl americkému fyzikovi s obvázanou hlavou v černém kabátě a s růžovými hubenými kotníky vyčuhujícími z luxusního pyžama nastoupit dozadu do sanitky. Od těch nesrozumitelných narážek na onu viktoriánskou fotografii mlčel; Leclercovi připadal rozpačitý. Knihu si vzal s sebou. Jeho žena

ho následovala s taškou plnou oblečení. Vypadali jako dvojice uprchlíků.

Dveře se přibouchly a sanitka následovaná policejním hlídkovým vozem se rozjela.

Inspektor se za nimi díval, dokud obě auta nedojela do zatáčky příjezdové cesty směřující k hlavní silnici. Na okamžik rudě zazářila brzdová světla a oba vozy byly pryč.

Obrátil se zpátky k domu.

„Pro dva lidi hodně velké barák,“ zamumlal policista, který stál přímo ve dveřích.

„Ten by byl moc velký i pro deset,“ odfrkl si Leclerc.

Vydal se sám na obhlídku, aby si udělal obrázek o tom, s čím má co do činění. Pět, šest... ne, *sedm* obytných pokojů v patře, každý s vlastní koupelnou, zjevně vůbec nepoužívanou; obrovská hlavní ložnice se sousedící velkou šatnou, jejíž stěny pokrývala zrcadla a zásuvky; v koupelně plazmová televize; dvě vany; futuristická sprcha s tuctem trysek. Naproti přes chodbu v patře posilovna s rotopedem, veslovacím strojem, eliptickým trenažérem, činkami a další velkou televizí. Hračky žádné. Dům vůbec nejevil známky přítomnosti dětí, dokonce ani na porůznu rozmístěných zarámovaných fotografiích, které pocházely nejspíš většinou z nákladných dovolených manželů Hoffmannových – lyžování, pochopitelně, a výlety na jachtě... A tady se páreček drží za ruce na nějaké verandě, která vypadala, že je postavená na pilotech nad nepřírozeně modrou korálovou lagunou.

Leclerc sešel dolů a pokusil se vcítit do Hoffmannovy kůže, když před hodinou a půl sestupoval po schodech vstříc neznámu. Vyhnul se krvavým skvrnám a zamířil do pracovny. Celá jedna stěna byla vymezená knihám. Vybral si namátkou jednu z nich a přečetl si titul na hřbetě: *Die Traumdeutung*, Sigmund Freud.

Otevřel ji. Vydáno v Lipsku a ve Vídni roku 1900. První vydání. Sáhl po jiné. *La psychologie des foules*, Gustave le Bon. Paříž, 1895. A další: *L'homme machine*, Julien Offray de La Mettrie. Leiden, 1747. Rovněž první vydání. Leclerc toho o vzácných tiscích mnoho nevěděl, ale i to málo mu stačilo, aby pochopil, že tahle kolekce musí mít milionovou hodnotu. Už se nedivil, že je po domě rozmístěno tolik detektorů kouře. Pokud si stačil všimnout, ve sbírce byly většinou vědecké publikace: sociologie, psychologie, biologie, antropologie – žádná o penězích.

Přešel pracovnu a usadil se za Hoffmannův starožitný majestátní stůl. Velký monitor před ním se chvílemi zavlnil, jak se měnila mihotavá záplava čísel: -1.06, -78, -4.03 %, -\$ 0.95. Zrovna tak by před ním mohly defilovat egyptské hieroglyfy a rozuměl by tomu přibližně stejně. Kdybych tomuhle přišel na kloub, napadlo ho, možná bych mohl být zrovna tak bohatý jako tenhle chlápek. Jeho vlastní investice, k nimž ho před pár lety přemluvil jistý uhrovitý „finanční poradce“, aby si zajistil spokojené stáří, měly momentálně hodnotu o polovinu nižší než tehdy, když je uložil. Jestli to takhle půjde dál, bude si muset po odchodu do výslužby najít práci alespoň na částečný úvazek. Možná skončí jako šéf ostrahy v nějakém supermarketu a tam bude dělat, dokud v práci nepadne. To nemusel ani jeho otec, ani jeho dědeček. Třicet let u policie, a on si nemůže dovolit dokonce ani žít ve městě, kde se narodil! A kdo si tu kupuje všechny ty předražené baráky? Ti, co perou špinavé peníze. Nechybí mezi nimi manželky a dcery prezidentů takzvaných „nových demokracií“, politici ze středoasijských republik, ruští oligarchové, afghánští válečníci, překupníci zbraní, zkrátka ti skuteční zločinci, zatímco on tu marní čas pronásledováním alžírských výrostků, co kšeftují s fetem před hlav-

ním nádražím. Raději vstal a zamířil do další místnosti, aby na to nemusel myslet.

V kuchyni se opřel o žulovou desku ostrůvku a začal si prohlížet nože. Byly podle jeho pokynů zabalené a zapečetěné pro případ, že by na nich zůstaly otisky prstů. Těhle části Hoffmannova líčení nerozuměl. Pokud by sem vetřelec přišel rozhodnut pro únos, vyzbrojil by se přece předem. A únosce by potřeboval nejméně jednoho komplice, spíš víc: Hoffmann byl poměrně mladý a v kondici – ten by se jen tak snadno nedal. Takže bylo motivem vloupání? Ale obyčejný zloděj by koukal sebrat, co se dá, a zmizet, jak nejrychleji by to jen šlo, a že tady bylo co odnést. Všechno tudíž ukazovalo na mentálně narušeného pachatele.

Odkud by ale násilnický psychopat mohl znát vstupní kódy? To byla záhada. Možná do domu vede ještě jiný vchod, který nebyl zamčený.

Leclerc se vrátil do chodby a zahrnul doleva. Zadní část domu ústila do prostorné zimní zahrady ve viktoriánském stylu, která byla využívána jako umělecký ateliér, i když zde nevznikaly zrovna věci, které by inspektor nazval uměním. Vypadalo to tam spíš jako v radiologické laboratoři nebo sklenářské dílně. Na původní obvodové zdi domu byla obrovská koláž elektronických snímků lidského těla – digitálních, infračervených, rentgenových – spolu s anatomickými nákresy různých orgánů, končetin a svalů.

Desky z antireflexního skla a plexiskla různých velikostí a tloušťek byly uloženy v dřevěných stojanech. V plechové krabici se ježily tucty šanonů překypující počítačovými snímky s pečlivými nápisy: „MRI snímky hlavy, 1–14 sagitální, axiální, koronální“; „Muž, řezy, Virtuální nemocnice, sagitální & koronální“. Na lavici stál nasvětlovací reflektor, dále zde byl malý svěrák a mezi vším tím změř inkoustových lahvíček,

gravírovacích nástrojů a štětečků. V černém gumovém stojanu byla zastrčená ruční vrtačka a vedle něj tmavomodrá plechovka s nápisem „Taylor's of Harrogate, čaj Earl Grey“. Ta byla plná vrtáků. Našel i hromadu lesklých pozvánek avizujících výstavu s názvem „Lidské kontury“, která měla začínat právě toho dne v galerii na Plaine de Plainpalais. Uvnitř byla poznámka o autorce: „Gabrielle Hoffmannová se narodila v anglickém Yorkshiru. Vystudovala umělecký design a francouzštinu na univerzitě v Salfordu a titul M. A. získala na londýnské Royal College of Art. Několik let pracovala v Ženevě pro Organizaci spojených národů.“ Stočil leták do ruličky a zastrčil si ho do kapsy. Vedle lavice na dvou podstavcích stálo jedno z jejích děl – trojrozměrný sken plodu rozložený do zhruba dvaceti řezů přenesených na tabule dokonale čirého skla. Leclerc se předklonil, aby si ten výtvor prohlédl zblízka. Hlava byla ve srovnání s tělíčkem nepoměrně veliká, hůlkovité nohy byly přitaženy k tělu a zastrčené pod ním. Při pohledu ze strany to mělo hloubku, ale když člověk posunul perspektivu dopředu, tělíčko jako by se smrštilo a pak úplně mizelo. Nedokázal poznat, jestli je dílo dokončené, či nikoli. Musel uznat, že jistou sílu to má, ale on sám by vedle toho rozhodně žít nedokázal. Až příliš mu to připomínalo plazí fosilii vznášející se v akváriu. Jeho ženě by to připadalo nechutné.

Z ateliéru šlo vstoupit přímo do zahrady. Dveře však byly zamčené a zajištěné závorou a nikde nablízku žádný klíč vyšetřovatel nenašel. Za silnostěnným sklem se mihotala na opačném břehu jezera světla Ženevy. Osamělý pár reflektorů si razil cestu po Quai du Mont-Blanc.

Leclerc opustil zimní zahradu a vrátil se do chodby. Vedly z ní ještě další dvojce dveře. Ukázalo se, že za jedněmi je toaleta s velkou staromódní splachovací mísou.

Inspektor rovnou využil příležitosti a ulevil si. Za druhými dveřmi bylo skladiště, kde podle všeho skončilo to, co zbylo po stěhování z přechozího domova manželů Hoffmannových: srolované a převázané koberce, domácí pekárna, zahradní židle, kroketová souprava a až v nejzazším rohu netknutá dětská postýlka, přebalovací pult a závěsná pohyblivá dekorace s motivem hvězdiček a měsíce.

3

Podezíravost, tento potomek strachu, je zvláště charakteristická pro většinu divokých zvířat.

Charles Darwin, *O původu člověka* (1871)

Podle záznamů, které později poskytla ženevská záchranná služba, nahlásila osádka ambulance opuštění bydliště Hoffmannových v 5:22. V tuto dobu netrvala jízda prázdnými ulicemi do nemocnice v centru Ženevy víc než pět minut.

Hoffmann trval v sanitce na tom, že si navzdory nařízení nelehne. Namísto toho vzpřímeně seděl s nohama spuštěnýma z nosítek, nejistý a vzdorovitý. Jako génius, navíc bohatý, byl zvyklý, že ho jeho okolí s respektem poslouchalo. Náhle však měl pocit, jako by byl deportován do nějaké chudší a znevýhodněné říše – do království nemocných, kde byl každý občanem druhé kategorie. Provokovala ho vzpomínka na to, jak se na něj Gabrielle a Leclerc dívali, když jim ukázal *Výraz emocí u člověka a u zvířat*. Jako by očividná souvislost mezi tou knihou a útokem byla jen horečnatým výplodem poraněného mozku. Knihu si vzal s sebou. Ležela mu na klíně a on do ní neklidně ťukal prstem.

Vůz vybral ostrou zatáčku a zdravotnice natáhla ruku, aby Hoffmanna přidržela. Jen se na ni zamračil. Neměl důvěru v ženevskou policii a ve státní složky vůbec. Vlastně příliš nevěřil nikomu kromě sebe samotného. Zašátral po kapsách pyžama ve snaze najít mobil.

Gabrielle, která seděla naproti němu na sedadle vedle zdravotnice, ho pozorovala a zeptala se ho: „Co děláš?“

„Chci zavolat Hugovi.“

Jen protočila oči. „Proboha, Alexi...“

„No co? Musí se dozvědět, co se stalo.“ Zatímco Hoffmann naslouchal vyzvánění, natáhl se k ní a sevřel jí ruku, aby ji upokojil. „Už se cítím mnohem líp, vážně.“

Konečně se Quarry ozval. „Alexi?“ Jeho obvykle unýlý hlas byl podbarvený úzkostí. Kdy mu někdo před úsvitem zavolá dobrou zprávu? „Co se ksakru děje?“

„Promiň, že volám tak časně, Hugo. Někdo se nám vloupal do domu.“

„Proboha, to mě moc mrzí. Jste oba v pořádku?“

„Gabrielle ano, já jsem dostal ránu do hlavy. Jsme v sanitce, jedeme do nemocnice.“

„Do které?“

„Nejspíš do univerzitní.“ Hoffmann tázavě pohlédl na Gabrielle. Přikývla. „Jo, do univerzitní.“

„Už jedu.“

Pár minut nato už sanitka zabočila na příjezdovou silnici k rozlehlé univerzitní nemocnici. Skrz kouřové sklo okna Hoffmann letmo zaregistroval, jak je obrovská – deset pater, osvětlená v té temnotě působila jako nějaké velké mezinárodní letiště –, a pak světla zhasla tak náhle, jako by přes budovu někdo přehodil deku. Sanita sjela mírně se stáječícím podzemním průjezdem a zvolna zastavila. Motor zmlkl. Gabrielle se v tom tichu povzbudivě usmála a Hoffmann si vybal citát: *Žanechte všech nadějí, kdož vstupujete.* Když se

zadní dveře otevřely, naskytl se mu výhled do prostoru, který ze všeho nejvíc připomínal sterilně čisté podzemní parkoviště. V dálce kdosi vykřikl a ozvěna hlasu se odrazila od betonových zdí.

Hoffmann dostal pokyn lehnout si a rozhodl se tentokrát nic nenamítat. Už se ocitl v soukolí systému, musí se tedy podřídít jeho procesům. Natáhl se, nosítka sjela a on se nechal s děsivým pocitem bezmoci vézt tajemnými chodbami připomínajícími fabriku. Cívil do stropních světél, než pojízdná nosítka na chvíli zastavila u příjmu. Policista, který je doprovázel, podal přes pult papíry. Hoffmann se díval, jak jeho data zaznamenávají do počítače, pak otočil hlavu na polštáři a pohlédl přes recepci plnou lidí k televizi přepnuté na zpravodajský kanál, jemuž lhostejný dav opilců a narkomanů nevěnoval sebemenší pozornost. Na obrazovce se pohybovali japonští makléři s mobilními telefony přitisknutými na ucho a nejrůznějšími způsoby vyjadřovali zděšení a zoufalství. Než však mohl zjistit něco víc, dala se pojízdná nosítka zase do pohybu a projela s ním krátkou chodbou do prázdné kóje.

Gabrielle se posadila na plastovou židli, zalovila v kabelce a začala si rychlými, nervózními tahy nanášet na ústa rtěnku.

Hoffmann se na ni díval jako na cizí bytost. Najednou si všiml, jak je tmavá, elegantní a sebestředná... Jako kočka, která se dala do osobní hygieny. Přesně tohle dělala, když ji poprvé potkal na večírku v Saint-Genis-Pouilly.

Objevil se mladý turecký lékař s uštváním výrazem v obličeji a s psací podložkou v ruce. Podle umělohmotné cedulky přicvaknuté k bílému plášti se jmenoval Muhammet Celik. Zkontroloval Hoffmannovy záznamy. Posvětil mu tužkovou svítilnou do očí, malým kladívkem mu poklepal na koleno a požádal ho, aby

řekl jméno prezidenta Spojených států a pak aby počítal od sta do osmdesáti.

Hoffmann odpovídal bez potíží. Když lékař dospěl k názoru, že to stačí, navlékl si chirurgické rukavice. Sundal Hoffmannovi provizorní obvaz, rozhrnul mu vlasy a vyšetřil ránu, které se přitom opatrně dotýkal prsty. Hoffmann si připadal, jako by mu hledal vši. Průvodní rozhovor byl přitom veden tak, jako by tam on vůbec nebyl.

„Ztratil hodně krve,“ řekla Gabrielle.

„Rány na hlavě vždycky silně krvácejí. Myslím, že zranění si vyžádá pár stehů.“

„Je rána hluboká?“

„Tak hluboká zase ne, ale otok se poměrně rozšířil. Vidíte? To byl úder nějakým tupým předmětem?“

„Hasicím přístrojem.“

„Fajn. Jen si to zaznamenám. Budeme potřebovat snímky hlavy.“

Celik se sehnul tak, že se jeho obličej ocitl v úrovni Hoffmannova. Usmál se, doširoka otevřel oči a extrémně pomalu pronesl: „Tak, *Monsieur Hoffmann*. Později vám tu ránu zašiju. Teď vás musíme zavézt dolů a udělat nějaké snímky, abychom zjistili, jak to vypadá uvnitř vaší hlavy. Provedeme to přístrojem, kterému říkáme CAT skener. Víte, co je to CAT skener, *Monsieur Hoffmann*?“

„Počítačová axiální tomografie využívající rotující detektor a rentgenový zdroj ke kompilaci průřezových radiografických snímků – technologie ze sedmdesátých let, nic převratného. A mimochodem – nejsem *Monsieur Hoffmann*, ale *doktor Hoffmann*.“

Když ho převáželi k výtahu, Gabrielle poznamenala: „Nebylo nutné, abys byl tak hrubý. Jen se ti snažil pomoci.“

„Mluvil se mnou jako s dítětem.“

„Tak se přestaň jako dítě chovat. Tumaš, podrž si to.“ Upustila mu na klín tašku s oblečením a šla přivolat výtah.

Gabrielle očividně znala cestu na radiologii. Ta skutečnost Hoffmanna nevysvětlitelně podráždila. V posledních dvou letech jí místní personál pomáhal s uměleckou tvorbou. Zaměstnanci nemocnice jí umožňovali přístup ke skenerům, když nebyly využívány, zůstávali po pracovní době a připravovali jí snímky, které potřebovala. S několika z nich se spřátelila. Měl by jim být vděčný, jenže nebyl. Dveře výtahu se otevřely do potměšlého suterénu. Skenerů tu mají spoustu, vzpomněl si. Do téhle nemocnice přepravovali vrtulníkem ty nejvážnější případy lyžařských úrazů z Chamonix, Megève, nebo dokonce až z Courchevelu. Hoffmann kolem sebe vnímal rozlehlý prostor ordinací a technického zázemí táhnoucí se hluboko do tmy. Celé oddělení bylo tiché a vylištěné, až na to malé pohotovostní pracoviště. Vykročil jim vstříc mladý muž s dlouhými černými kudrnatými vlasy. „Gabrielle!“ zahlaholil. Vzal ji za ruku a políbil ji na ni. Teprve pak pohlédl na Hoffmanna. „Takže jsi mi jednou pro změnu přivezla opravdového pacienta?“

„To je můj muž Alexander Hoffmann,“ řekla Gabrielle. „Alexi, to je Fabian Tallon, laborant. Vzpomínáš si na Fabiana? Vyprávěla jsem ti o něm.“

„Myslím, že ne,“ odvětil Hoffmann. Podíval se na toho mladého muže. Tallon měl velké tmavé vlhké oči, široká ústa, dokonale bílé zuby a na bradě několika denní temné strniště. Košili měl rozepnutou víc, než bylo nutné, takže odhalovala široký hrudník ragbisty. Hoffmanna zničehonic napadlo, jestli s ním Gabrielle něco neměla. Pokusil se tu myšlenku vyhnat z hlavy, ale jí se tam zjevně zalíbilo. Osten žárlivosti nepocítil celá léta, takže už zapomněl, jak téměř fyzická ta bolest

může být. Pohlédl z jednoho na druhého a řekl: „Děkuji vám za všechno, co jste pro Gabrielle udělal.“

„Bylo mi potěšením, Alexi. A teď se podíváme, co můžeme udělat pro vás.“ Zatlačil pojízdná nosítka tak snadno, jako by to byl nákupní vozík, projel kontrolní místností a zajel ke CAT skeneru. „Postavte se, prosím.“

Hoffmann se opět mechanicky podrobil proceduře. Sundali mu kabát i brýle. Měl se posadit na okraj lůžka, které bylo součástí přístroje. Z hlavy mu sejmulí obvaz. Pak mu nařídili, aby se položil na záda na lehátko hlavou ke skeneru.

Tallon mu upravil krční opěrku. „Nepotrvá to ani minutku,“ řekl a zmizel. Dveře se za ním se zašuměním zavřely. Hoffmann mírně nadzvedl hlavu. Byl sám. Přes své bosé nohy viděl za tlustým sklem okna na opačném konci místnosti, že ho Gabrielle pozoruje. Tallon se k ní připojil. O něčem se začali bavit, ale on je neslyšel. Odkudsi zapraskalo a pak se z reproduktoru dost hlasitě ozval Tallon.

„Položte se, Alexi. Ležte prosím pokud možno úplně nehybně.“

Hoffmann poslechl. Rozezněl se hukot a lehátko se začalo posouvat dozadu skrz široký válec skeneru. Projelo jím dvakrát – jednou rychle kvůli nastavení a podruhé mnohem pomaleji. To už se pořizovaly snímky. Když skenerem projížděl, hleděl upřeně do bílého plastového obložení kolem sebe a připadal si, jako by ho poslali do nějaké radioaktivní myčky. Lehátko se zastavilo a začalo se vracet a Hoffmann si představoval, jak jeho mozek zaplavuje zářící, očištné světlo, před nímž se neschová vůbec nic – všechny nejasnosti jsou odhaleny a vymazány v sykotu spalující se hmoty.

V reproduktoru to cvaklo a na okamžik uslyšel Gabriellin hlas vytrácející se do pozadí. Připadalo mu to, jako by šeptala. Je to vůbec možné? „Děkuji vám,

Alexi,“ řekl Tallon. „Jsme hotovi. Zůstaňte, kde jste. Přijdu si pro vás.“ A vrátil se k rozhovoru s Gabrielle. „Ale víš...“ Reproduktoř umkl.

Hoffmannovi se zdálo, že tam leží nesmírně dlouhou dobu. Každopádně měl dost času zamyslet se nad tím, jak snadné by pro Gabrielle v posledních několika měsících bylo dopřát si nějaký románek. V nemocnici trávila dlouhé hodiny sběrem snímků, které potřebovala pro svoji výtvarnou práci. A pak tu byly ještě delší dny a noci, které pro změnu zase on trávil ve své kanceláři prací na systému VIXAL. Co udrží manželství pohromadě po více než sedmi letech, pokud tam nejsou děti, které by fungovaly jako soudržná síla?

Náhle se ho zmocnil jiný, rovněž dávno zapomenutý pocit – sladká, dětinská bolest sebelítosti. Ke svému zděšení si uvědomil, že má na krajíčku pláč.

„Jste v pořádku, Alexi?“ Nad lehátkem se vynořil Tallonův obličej. Pohledný, zúčastněný, nesnesitelný.

„Jistě.“

„Opravdu?“

„Nic mi není.“ Hoffmann si rychle otřel oči rukávem pyžama a nasadil si brýle. Racionální část jeho mysli si uvědomovala, že tyhle prudké výkyvy nálad jsou pravděpodobně projevem úrazu hlavy, to jim však nijak neubíralo na reálnosti. Odmítl se znovu položit na pojízdná nosítka. Shodil nohy z lehátka, několikrát se zhluboka nadechl a ve chvíli, kdy vcházel do vedlejší místnosti, už se opět plně ovládal.

„Alexi,“ oslovila ho Gabrielle, „to je radioložka doktorka Dufortová.“

Ukázala na drobnou ženu s krátce zastřiženými šedivými vlasy, která seděla za počítačem. Dufortová se k němu otočila, letmo mu pokývla přes hubené rameno a znovu se soustředila na výsledky snímkování na monitoru.

„To jsem já?“ zeptal se Hoffmann s pohledem upřeným na obrazovku.

„Přesně tak, *monsieur*.“ Ani se neohlédla.

Hoffmann si s lhostejností, vlastně až se zklamáním, prohlížel svůj mozek. Ten černobílý obrázek na monitoru mohl být čímkoliv – částí korálového útesu na filmovanou dálkově ovládanou podmořskou kamerou, záběrem měsíčního povrchu nebo opičím obličejem. Ta neuspořádanost a absence jakékoliv formy krásy ho deprimovaly. Určitě máme na něco lepšího, pomyslel si. Tohle nemůže být konečný produkt. Musí to být pouhá vývojová fáze a úkolem lidstva je připravit cestu tomu, co přijde později, právě tak, jako plyn utvářel organickou hmotu. Umělou inteligencí nebo autonomní strojovou logikou – AMR, *Autonomous Machine Reasoning* –, jak tomu raději říkal, se intenzivně zabýval více než patnáct let. Nezasvěcenci podporovaní žurnalisty se domnívali, že cílem je replikace lidské mysli a vytvoření digitalizované verze nás samotných. Ale proč se namáhat s imitací něčeho tak zranitelného a nespolehlivého, navíc s tak zakotvenou zastaralostí? Proč kopírovat centrální procesor, který může být totálně zničen jen kvůli nějaké podružné mechanické součásti – například srdci nebo játrům – postižené přechodným výpadkem? Bylo by to jako přijít o superpočítač Cray a všechny jeho paměťové soubory jen kvůli tomu, že bylo zapotřebí vyměnit jeden konektor.

Radioložka překlopila snímek mozku podél vodorovné osy shora dolů. Vypadalo to, jako by na něj mozek kývl. Jako by ho zdravil odkudsi zvenčí. A lékařka začala snímkem otáčet, jako by se vrtěl ze strany na stranu.

„Žádný náznak fraktury,“ konstatovala. „A žádný otok, což je nejdůležitější. Ale zajímalo by mě, co je tohle.“

Lebeční kost se zobrazovala jako převrácený obraz ořechové skořápky. Bílá čára proměnlivé tloušťky ohraňovala houbovitou šedou hmotu mozku. Lékařka zvětšila obraz. Záběr se rozšířil, rozmazal a nakonec se rozpadl jako popelavá supernova. Hoffmann se předklonil, aby se podíval zblízka.

„Tady.“ Dufortová se dotkla monitoru prstem s okousaným nehtem, a bez prstenu. „Vidíte ty bílé tečky? Ty světlé hvězdičky? To je drobné krvácení do mozkové tkáně.“

„Je to vážné?“ zeptala se Gabrielle.

„Ne, nemusí být. Pravděpodobně je to jen to, co se u tohoto typu zranění dá očekávat. Víte, mozek se při úderu do hlavy značnou silou otřese. Drobné krvácení se dá předpokládat. Zdá se, že už se zastavilo.“ Nadzdvihla si brýle a naklonila se těsně k monitoru jako zlatnice zkoumající drahokam. „Pořád stejné,“ řekla. „Raději bych provedla další vyšetření.“

Hoffmann si tenhle okamžik představoval tak často – obrovská a neosobní nemocnice, abnormální výsledky testů, chladně vyřčený lékařský verdikt a první krok na nenávratném sestupu k bezmoci a smrti –, že mu chvíli trvalo, než pochopil, že to není jen další z jeho hypochondrických fantazií.

„Jaké vyšetření?“ zajímalo ho.

„Ráda bych pro kontrolu zkusila magnetickou rezonanci. Mnohem ostřeji zobrazuje měkké tkáně. Měla by nám objasnit, zda jde o již existující stav, nebo ne.“

Již existující stav...

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Procedura samotná dlouho nepotrvá. Otázka je, kdy bude volný skener.“ Otevřela si nový soubor a začala se jím proklikávat.

„Pokud nám přístroj neobsadí nějaký akutní případ, mohli bychom se na něj dostat v poledne.“

„Tohle není akutní případ?“ zeptala se Gabrielle.
„Nene, tady bezprostřední nebezpečí nehrozí.“
„V tom *případě* bych to klidně nechal být,“ ozval se Hoffmann.

„Nechovej se jako blázen,“ napomenula ho Gabrielle. „To vyšetření si nech udělat. To vydržíš.“

„Já nechci.“

„Jsi směšný—“

„*Řekl jsem, že to zatracený vyšetření nechci!*“

Na moment se rozhostilo zaražené ticho.

„My chápeme, že jste rozrušený, Alexi,“ řekl tiše Talon, „ale je zbytečné, abyste s Gabrielle takhle mluvil.“

„Neříkejte mi, jak mám mluvit se svou ženou!“ Zdvihl ruku k čelu. Prsty měl jako led a v krku měl sucho. Cítil, že musí z té nemocnice vypadnout, jak nejrychleji to půjde. Než znovu promluvil, polkl. „Omlouvám se, ale já to vyšetření nechci. Musím dnes zvládnout několik velice důležitých věcí.“

„*Monsieur*,“ pronesla pevně Dufortová, „všichni pacienti, kteří byli po úderu do hlavy v bezvědomí tak dlouho jako vy, zůstávají v nemocnici alespoň čtyřicet hodin na pozorování.“

„Je mi líto, ale to nepřichází v úvahu.“

„Co důležitého musíš vyřídit?“ Gabrielle na něj nevěřicně třeštila oči. „Ty nejdeš do kanceláře?“

„Ale ano, jdu do kanceláře. A ty musíš do galerie, začíná ti výstava.“

„Alexi...“

„Ale jistěže ano. Pracovalas na tom celé měsíce – když na nic jiného, tak si vzpomeň na tu spoustu času, kterou jsi tím strávila. A večerť se dnes bude na počest tvého úspěchu.“ Uvědomil si, že už zase začíná zvyšovat hlas. S vypětím všech sil se přinutil mluvit klidnějším tónem. „To, že nám nějaký chlap vlezl do domu, ještě neznamená, že se nám musí vnutit i do